

Trần Ngọc Thêm

HỆ THỐNG
liên kết văn bản²
TIẾNG VIỆT

NHÀ XUẤT BẢN GIÁO DỤC VIỆT NAM

Trần Ngọc Thêm

HỆ THỐNG
liên kết văn bản
TIẾNG VIỆT

(Tái bản lần thứ bảy)

NHÀ XUẤT BẢN GIÁO DỤC VIỆT NAM

THỜI SƠ KẾT

HỆ THỐNG

hiện kết quả

TIẾNG VIỆT

nhà xuất bản giáo dục Việt Nam

THE THONG

THE THONG
THE THONG

THE THONG

THE THONG

LỜI GIỚI THIỆU

Chúng ta giao tiếp với nhau không phải bằng một câu hoặc những câu rời rạc mà bằng những câu có liên quan với nhau – những câu tạo thành một văn bản. Lưu ý tới điều này, đối tượng của ngôn ngữ học không chỉ là những từ, những câu mà còn là những chỉnh thể cú pháp trên câu và khái quát nhất là những văn bản.

Bạn có những câu đúng; đem ghép lại chúng có thể thành một văn bản mà cũng có thể không thành một văn bản. Từ những câu nhất định, chúng ta có thể tạo được những văn bản khác nhau. Vậy là trong một văn bản các câu có liên kết chặt chẽ với nhau và theo những phương thức khác nhau.

Cũng có khi các câu đứng cạnh nhau, có liên kết với nhau nhưng lại không thành một văn bản đích thực, cùng lắm chỉ thành những văn bản tồi. Vì sao vậy? Vì đó chỉ là những câu có liên kết giả, liên kết thuần túy hình thức, mà không chứa đựng sự liên kết nội dung nào.

Các câu được liên kết với nhau như thế nào và theo những phương thức nào? Dùng các liên từ, có thể liên kết hai câu đơn thành câu ghép. Nhưng một chuỗi gồm nhiều câu đứng cạnh nhau vẫn có thể liên kết rất chặt chẽ với nhau. Chúng được liên kết với nhau về phương diện nội dung cũng như về phương diện thuần túy hình thức. Về nội dung, đó là liên kết chủ đề và liên kết logic.

Việc nghiên cứu những vấn đề này đã hình thành một chuyên ngành ngôn ngữ học mới: Ngôn ngữ học văn bản.

Cuốn Hệ thống liên kết văn bản tiếng Việt của Phó giáo sư tiến sĩ Trần Ngọc Thêm là cuốn sách đầu tiên của Việt Nam nghiên cứu về ngôn ngữ học văn bản. Tác giả đã có những kiến giải sâu sắc về hệ thống liên kết văn bản trong tiếng Việt. Sự thành công của cuốn sách này còn ở chỗ nó mở đường cho hàng loạt công trình nghiên cứu khác về ngôn ngữ học văn bản ở Việt Nam và nó đã thúc đẩy tích cực việc đưa môn ngữ pháp văn bản vào chương trình giảng dạy tiếng Việt ở nhà trường phổ thông như hiện nay.

Cuốn Hệ thống liên kết văn bản tiếng Việt của Phó giáo sư tiến sĩ Trần Ngọc Thêm là một cuốn sách rất có giá trị. Đây là cuốn sách cần thiết và hữu ích cho các nhà ngôn ngữ học, cho các sinh viên ngữ văn và cho tất cả những ai quan tâm tới tiếng Việt.

Thành phố Hồ Chí Minh, 05-4-1999

Giáo sư tiến sĩ NGUYỄN ĐỨC DÂN

Chủ tịch Hội đồng ngôn ngữ học
Đại học Quốc gia TP. Hồ Chí Minh

LỜI NÓI ĐẦU

Lần xuất bản thứ hai

7 ừ bản in lần thứ nhất **Hệ thống liên kết văn bản tiếng Việt** tại Nhà xuất bản Khoa học xã hội (1985) đến nay đã được 14 năm. Tuy rằng trong khoảng thời gian ấy, tư tưởng khoa học của chúng tôi về ngôn ngữ học văn bản đã hoàn thiện thêm rất nhiều, nhưng riêng phần về hệ thống liên kết văn bản thì hầu như không có gì thay đổi.

Trong luận án tiến sĩ khoa học ngữ văn mà chúng tôi đã bảo vệ năm 1988 tại Trường Đại học Tổng hợp Quốc gia Leningrad (nay là St-Petersburg) nhan đề **Tổ chức ngữ pháp - ngữ nghĩa của văn bản (trên tư liệu tiếng Việt)**, hệ thống liên kết văn bản làm thành một phần bên cạnh hệ thống các đơn vị văn bản (văn bản, đoạn văn, phát ngôn).

Phần về phương thức liên kết trong tài liệu giáo khoa các cấp ở Việt Nam cho đến nay đều có sử dụng những kết quả của **Hệ thống liên kết văn bản tiếng Việt**. Những kết quả này cũng được dùng làm tài liệu tham khảo cơ bản trong nhiều luận án khoa học về ngôn ngữ học văn bản trong và ngoài nước.

Bởi vậy, để đáp ứng nhu cầu chung, trong bản in lần này, chúng tôi chỉ thực hiện một số bổ sung và sửa chữa nhỏ, cụ thể là :

1. Sửa chữa toàn bộ các lỗi kĩ thuật mà bản in lần trước mắc phải;

2. Sửa lại cách viết tên riêng nước ngoài theo nguyên dạng và chuyển tự những từ ngữ tiếng nước ngoài mà trước đây đã được phiên âm, trừ trường hợp tên riêng và từ ngữ nước ngoài trong các bản dịch thì chúng tôi vẫn tôn trọng giữ nguyên;

3. Thay một số thuật ngữ mà chúng tôi cho là hợp lí hơn (ví dụ, cặp “đề-thuyết” được thay bằng cặp “chủ đề - thuật đề” để có sự thống nhất về khái niệm “chủ đề” giữa các cấp độ: chủ đề phát ngôn, chủ đề đoạn văn, chủ đề văn bản);

4. Sửa đổi, bổ sung hoặc lược bỏ một số đoạn, một số chi tiết (ví dụ, bỏ bớt đoạn về cụm từ ở cuối §15.5; sửa đổi chút ít ở §§22, 50; bổ sung hoàn chỉnh bảng phân loại các phương thức liên kết ở §57);

5. Sau hết, chúng tôi có bổ sung thêm một **Bảng tra các khái niệm cơ bản** để giúp cho bạn đọc thuận tiện hơn trong việc tra cứu.

Sau khi **Hệ thống liên kết văn bản tiếng Việt** được xuất bản lần thứ nhất vào năm 1985, sách đã được giới thiệu trên tạp chí “Thông tin khoa học xã hội” (bài của Trần Thanh Bình, số 10-1985), tạp chí “Ngôn ngữ” (bài của PGS. Diệp Quang Ban, số 3-1986), tạp chí “Вопросы языкознания” (bài của T.H. Невлева số 6-1988). Nhân dịp sách tái bản, chúng tôi xin gửi lời cảm ơn chân thành tới các tác giả trên.

Chúng tôi cũng xin bày tỏ lòng biết ơn GS.TS. Nguyễn Đức Dân đã xem lại bản thảo và viết lời giới thiệu cho cuốn sách, và Ban biên tập khoa học xã hội, Chi nhánh NXBGD tại TP. Hồ Chí Minh đã góp phần giúp cho cuốn sách được tái bản.

Tp. Hồ Chí Minh, tháng 5-1999

TRẦN NGỌC THÊM

PHẦN MỘT

**VẤN ĐỀ TÍNH LIÊN KẾT
VÀ ĐƠN VỊ LIÊN KẾT VĂN BẢN**

Chương I

NGÔN NGỮ HỌC VĂN BẢN VÀ VẤN ĐỀ TÍNH LIÊN KẾT

§1. TỪ GIỚI HẠN CÂU...

1.1. Đặc điểm nổi bật nhất của ngôn ngữ học trong suốt quá trình phát triển lịch sử của mình, cho tới tận những năm gần đây, là nó không bao giờ vượt ra khỏi giới hạn câu. Câu luôn luôn được coi là đơn vị hoàn chỉnh, đơn vị cao nhất được nghiên cứu trong phạm vi của ngôn ngữ học.

Từ thời cổ đại, người ta đã quan niệm như thế. Với quan niệm như thế, ngữ pháp học lâu nay chỉ gói gọn trong hai phần : lí thuyết về từ (*từ pháp học* hay *hình thái học*) và lí thuyết về câu (*cú pháp học*). “Câu là một kết cấu mà trong phát ngôn đang xét không phải là bộ phận của một kết cấu lớn hơn nào” – định nghĩa do nhà ngôn ngữ học Mĩ L. Bloomfield [1926, tr. 204] đưa ra này đã được chấp nhận rộng rãi ở nhiều nước, kể cả Việt Nam.

Cho tới tận những năm 60, vẫn ít có ai nghi ngờ gì khi nghe nhà ngôn ngữ học Pháp E. Benveniste khẳng định tại Đại hội quốc tế các nhà ngôn ngữ học lần thứ IX : “Nhóm các câu không tạo nên một đơn vị bậc cao hơn so với câu. Cấp độ ngôn ngữ nằm trên cấp độ vị từ (tức cấp độ câu – TNT) là không có” [1974, tr. 139]. Thậm chí, đến năm 1967, trong lần xuất bản thứ tư cuốn *Dẫn luận ngôn ngữ học* nổi tiếng, sau khi kể tên các đơn vị như âm vị, hình vị, từ, câu, nhà ngôn ngữ học Nga A.A. Reformatskij [1967, tr. 29] vẫn tuyên bố dứt khoát: “Trong ngôn ngữ không còn gì và không thể có gì nữa !”

